

УИЛЯМ ШЕКСПИР

ПЛАМЕННИЯТ ПИЛИГРИМ

Превод от английски: Евгения Панчева, 2006

chitanka.info

I.

*Кълне ли се във вярност любовта ми,
аз на лъжите вярвам до една,
та да си мисли колко лесно мами
младеж, невеж за светска хитрина.
Суетно мисля, че за млад ме смята,
макар да знам, отдавна съм презрял,
и пак с усмивка вярвам на словата,
любовен грях с тревоги обуздам.
Защо ли тя ми казва, че е млада,
защо ли че съм стар не кажа сам?
Но на любов реч ласкава допада,
а влюбената старост я е срам.*

*Лежа със любовта, тя с мен лежи,
и давим греховете си в лъжи.*

II.

*Любови две душата ми е скрила,
същински дух добър и зъл за мен.
Добрият е младеж с коси от свила,
а злият дух — жена със мургав тен.
Да ме отмъкне в ада чер, жената,
същинско зло, измъчва го безспир
и с дивна гордост цапа чистотата,
та да се срине светлият кумир.
И дявол ли е този ангел вече
не знам, но ме съмнения гризат
щом заедно са двамата далече,
то ангелът ми май е в нечий ад.*

*Едва ли бих аз правдата узнал,
ако не пламне моят ангел цял.*

III.

Нали с реторика от небесата,
с която спор не водил би светът,
окоето ти ме тикна към лъжата?
Но грях простен е в твоя чест грехът.
Жена предадох и доказвам, ето,
ти си богиня, значи не си ти.
Във плът се клех, не в ангел от небето:
ти с милост от срама ме очисти.
Дъх мойта клетва е, дъхът е пара.
О, слънце, сгряло тия ширини,
тя в тебе е, издишай си товара,
и ако секне, мене не вини.
Виниш ме пак? Та кой не би предал
едната клетва зарад Рая цял?

iv.

Седеше Китерея край реката
с Адонис, неразцъфнал, мил и свеж,
и с погледа най-дивен на земята,
ухажваше красивия младеж.
С истории му галеше ухото,
очите — с благосклонна красота,
докосваше го тук и там, защото
тя стапя с допир добродетелта.
Незрял ли бе за речите изкусни,
или отхвърли нейната любов,
ала стръвта ѝ не допря той с устни
и срещна с присмех всеки порив нов.
Накрай тя легна възнак, но на бяг
тогаз удари дръзкият глупак.

v.

Престъпил клетва, как ли с клетви да се вричам
Ала към хубостта обетът ни е скъп.
Сам лъгах се, но теб по-вярно ще обичам.
Превръщаш във върби ти мислите от дъб.

Науката сега в очите ти се вира,
че книгата са те на сладости безчет.
Познанието там достойна цел намира
и красноречието вижда свой предмет.
Духа невеж едничък ти не би пленила.
Похвала е за мен, че за пленен съм сам.
В гласа си гръм, в очите мълния си скрила,
но щом си мила, те са музика и плам.
Божествена, недей да искаш грях такъв —
да слави рай такъв език от плът и кръв.

VI.

Едва росата слънцето напече
и легнаха под сенките овце,
и ей я, Китерея търси вече
Адонис пак с копнеещо сърце
покрай потока, под върба зелена,
де той минава, скръб да охлади;
денят горещ бе, тя — по-сгорещена
от чакане край бистрите води.
Накрая иде той, наметка мята,
моравата огрял със голота.
Отгоре гледа слънцето земята,
ала по-тъжно гледа Любовта.
Усетил я, той гмурва се със скок.
Тя шепне: „Зевсе, де да бях поток!“

VII.

Красива, но невярна си, любима,
и гълъбица, но и дявол цял,
мек възък, но ръжда по тебе има,
блестящ кристал, по-крехка от кристал.
На лилия и пурпор си с цвета,
най-дивна, най-двулична на света.

Как често слива устни с мойте устни,

*и кле се в любовта си всеки път,
и с колко речи радва ме изкусни,
че губиш ме уплашена до смърт?
Но клетвите, сълзите ти, сега
разбирам аз, били са на шега.*

*Ти беше слама в огнена стихия
и като слама любовта изтля.
Ти любовта роди, подир уби я
и клетвите за вечност пропиля.
Любов ли, лъст ли твойто бе, не знам,
злина в доброто и за двете срам.*

viii.

*Ако са стих и музика прилика,
като сестрата с брата, то тогаз
любов ни свързва двамата велика,
обичаш нея ти, а него аз.
Ти Дауланд харесваш, че с небесен
допир до лютнята ни заплени,
а аз харесвам Спенсър, с дивна песен
достигнал непознати дълбини.
Ти радваш се на сладостните трели
от лютнята божествена на Феб,
а мен пренася в приказни предели
гласът му, както звуците му — теб.
Един е Бог, ни учи древен мит,
и двойният ми Бог у теб е скрит.*

ix.

*Във дивно утро дивната царица
* * * * *
по-бледа и от свойта гълъбица,
зарад Адонис, буен горд младеж.
Тя качва се на хълм наред полето,
а той пристига с хрътки и със рог.*

От глупост и от доброта в сърцето
лова тя забранява с поглед строг:
„Видях веднъж младеж със люта рана,
сред тия храсталаци, цели в кръв.
В бедрото му прободете го глигана,
и бе ей тука с отвор ей такъв.“
Бедро оголва; други рани там
видял, той хуква, зачервен от срам.

x.

Уханна роза, бързо прецъфтяла,
ти пъпка бе, откъсната през май!
Сияйна перла, скоро потъмняла!
О, хубост, сполетя те тъжен край,
подобно плод, без време разпилян
от развилнял се летен ураган.

За тебе плача, ала без причина.
Ти нищо свое не ми завеща,
но пак желаното от мен надмина,
че не поисках нищо на света.
О, да, приятелю любим, прости,
дари ми недоволството си ти.

xi.

Венера с младия Адонис беше
под миртата, сред цъфнали цветя,
и как бог Марс я любил му шептеше,
как легнал той със нея, с него тя.
„Така прегърна ме“, Венера рече,
като обви Адонис със ръка.
„Така ми после дрехата съблече.
Адонисе, и ти стори така.
И в устните ми тъй се впи веднага.“
И с устни Марс самичка изигра,
но дъх пое и момъкът избяга

*от разказа и страстната игра.
Любима, ех, да бях така и аз
прогонен от целувки и от страст!*

xii.

*Злата старост с младост никак не се има.
Младостта се радва, старостта тъгува.
Младостта е лято, старостта е зима.
Младостта е жарка, старостта студува.
Младостта лети, старостта пухти,
младостта е жива, старостта — ленива.
Младостта е хала, старостта е вяла.
Младостта е дръзка, старостта — страхлива.
Старост, тъй противна, младост, толкоз дивна!
Младост в теб, любов, блести.
Старост, стой далече, момко, бързай вече.
Дълго се забави ти.*

xiii.

*Нетрайна хубостта е и менлива,
тя блясък е, що времето руши,
и цвете, дето в пъпката изгнива,
стъкло, което с допир се троши.
Менлива, блясък, цвете и стъкло
строшено, мъртво, без да е било.*

*Навек изгубен скъпият предмет е
и не се лъска блясък потъмнял,
и стъпкано, умира всяко цвете
и не лепим строшеното със кал.
Петна щом хубостта грозят, със грим,
пари и труд не ще я разкрасим.*

xiv.

*„Лек сън и лека нощ“? Да спя не мога.
Желаеш ми го, но съня ми взе.*

*В килията ридая и тревога
е оковала моите нозе.*

*„На добър час, до утре сутринта.“
Добър ли? Цял изпълва ме скръбта.*

*Ала с усмивка сладка ме отпрати.
Не знам дали на присмех тя е знак.
В раздялата ни радост ли видя ти,
или ме каниш да намина пак?*

*„Да мина“, да, на сенки като мен
трудът остава невъзнаграден.*

*Боже, как дири взорът ми зората!
Сърцето ме държи на пост; лъчи
показват се и будят сетивата,
че нямам вяра в своите очи,
щом дойде Филомелиният час.
Но глас на чучулига чакам аз.*

*Тя изгрева посреща с нежни трели
и тъжната тъма се хвърля в бяг,
и пак нозете са към теб поели
и бляна си сърцето вижда пак.
Утеха пак и скръб менят места,
че рече ти: „Ела на сутринта!“*

*Да бях със теб, нощта лети тогава.
Сега часът по-дълъг е от час.
Минутите луната отброява.
О, слънце, пак изгрей за всички нас!
Иди си, нощ! Ден, окради нощта!
Скъси се, нощ, и тъй до сутринта.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.